

stemmelser, forholdes i overensstemmelse med reglerne i § 87. Bruges en ejendom af en anden end ejeren, påhviler vedligeholdelsesbyrden brugeren. Vedligeholdelsesbidrag eller naturalarbejde kan dog altid kræves ydet af ejendommens ejer, som i så fald har regres til brugeren. Overenskomster mellem ejer og bruger, hvorved disse ordner forholdet på en fra foranstående regler afvigende måde, er uden betydning for deres hæftelse over for det offentlige.“

21 a. § 91, 2. punktum, affattes således:

„Anden færdsel, herunder navnlig kørsel med maskiner og materialer, er, bortset fra vedligeholdelsesarbejder efter § 35, stk. 2, kun tilladt mod erstatning efter reglerne i § 90, stk. 2, 2. punktum.“

22. I § 94, stk. 1, næstsidste pkt. ændres „Kendelsen“ til „En foreløbig kendelse“.

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. april 1963. De i § 36 c omhandlede indberetninger indsendes første gang i 1964 for tiden fra 1. april 1963 til 31. marts 1964.

Stk. 2. Vedligeholdelsesudgifter vedrørende offentlige vandløb, der er afholdt af en kommune før lovens ikrafttræden, refunderes af lodsejerne efter de hidtil gældende regler, og dette gælder, selv om kommunalbestyrelsen har indrømmet en afdragsvis ordning, når afdragstiden ikke er udløbet ved lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Forslag om revision af loven fremsættes for folketinget i folketingsåret 1966-67.

Bemærkninger til lovforslaget.

I folketingsåret 1961-62 fremsattes forslag til lov om ændringer i vandløbsloven. Efter at have været undergivet første behandling henvistes forslaget til et udvalg, hvis forhandlinger ikke blev tilendebragt, inden folketingsåret sluttede.

Forslaget fremsættes i det væsentlige i samme skikkelse, i hvilken det blev forelagt i folketingsåret 1961-62. Dog har man medtaget en række ændringer, om hvilke der fandt forhandlinger sted i det af folketinget i 1961-62 nedsatte udvalg, og som landbrugsministeriet for sit vedkommende kan tiltræde. Disse ændringer er markeret med en streg i marginen i lovforslagets tekst. Af praktiske grunde har man bevaret den hidtidige nummerering af forslagene, og man har i det følgende medtaget de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget ved det første fremsættelse, medens man nedenfor ved en streg i marginen har markeret de bemærkninger, der særligt knytter sig til de ændringer, der er foretaget i forhold til det i folketingsåret 1961-62 forelagte forslag.

Det foreliggende forslag omfatter ligesom dets forgænger først og fremmest nye regler om vedligeholdelse af offentlige vandløb. Vandløbene tjener foruden den landbrugsmæssige afvanding tillige i stadig stigende omfang til transport af samfundets spildevand. Vedligeholdelsen påhviler ifølge gældende bestemmelser i vandløbslovens §§ 35 og 36 og de for vandløbene udfærdigede regulativer normalt de i den landbrugsmæssige afvanding interes-

serede. Landbrugets organisationer og adskillige sammenslutninger af lodsejere ved enkelte offentlige vandløb har under henvisning til den ændrede benyttelse af vandløbene, der i forbindelse med den almindelige prisstigning har medført, at oprensningssudgiften i 1961 var ca. 14 gange så stor som i 1932, og til landbrugserhvervets ændrede økonomiske forhold og vanskeligheder ved at skaffe den fornødne arbejdskraft ønsket de offentlige vandløbs vedligeholdelse varetaget og betalt af det offentlige på samme måde som de offentlige veje.

Regeringen finder det fortsat rimeligt at imødekomme dette ønske og har udarbejdet nærværende lovforslag med teknisk bistand af vandløbsrådet.

I lovforslaget er medtaget enkelte andre forslag om ændringer i vandløbsloven, hvorom henvises til nedenstående bemærkninger til de enkelte forslag.

Til nr. 1 og 2.

Efter den nugældende lovs § 5, stk. 2, må spildevand fra ensilagebeholdere ikke udledes i vandløbene eller havet på en sådan måde, at der sker en væsentlig forurening. Bestemmelsen om, at der skal være sket en „væsentlig“ forurening, har gjort reglen uklar og uanvendelig i praksis; da endvidere ajles indhold af ammoniak er en meget stærk gift for fisk, foreslås det, at afløb fra ensilagebeholdere og ajlebeholdere henføres under det absolutte forbud i § 5, stk. 1. Samtidig har man under hensyn til den enorme udvikling, der har fundet sted efter